

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/188/2016
Identifikačné číslo spisu:	3712207972
Dátum vydania rozhodnutia:	08.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3712207972.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu HK Púchov, s.r.o. so sídlom v Púchove, Športovcov č. 902, IČO: 36738492, zastúpeného Consilior Iuris s.r.o., so sídlom v Bratislave, Miletičova č. 23, IČO: 47231157, proti žalovanému HK Púchov, o.z., so sídlom v Púchove, Športovcov č. 902/7, IČO: 42022860 zastúpenému JUDr. Pavlom Loduhom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Slovenských partizánov č. 1131/51, o zaplatenie 78 020 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8 C 24/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 463/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. februára 2014 č.k. 8 C 24/2013-207 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 78 020 € predstavujúcu na jeho úkor žalovaným získané bezdôvodné obohatenie. Vychádzal z toho, že účastníci uzatvorili 1. júna 2007 zmluvu o podnájme (ďalej len „podnájomná zmluva“) zimného štadióna. Účastníci podnájomnej zmluvy sa dohodli, že podnájomník (žalobca) je povinný po celú dobu podnájmu poskytovať predmet podnájmu pre účely mládežníckej športovej činnosti, a to tak pre tréningový proces ako aj pre súťažné stretnutia. V zmysle dodatku č. 2 podnájomnej zmluvy bol podnájomník povinný od 1. januára 2010 do 31. decembra 2020 poskytovať počas sezóny denne zdarma šesť hodín tréningu pre mládež v čase od 6.00 do 20.00 hod. Mládežou sú deti vo veku do 18 rokov, teda nie do 25 rokov, ako tvrdil žalobca. Podnájomná zmluva vrátane jej dodatku bola riadne podpísaná jej účastníkmi. Žalobca v konaní tvrdil, že podnájomná zmluva bola neskôr zmenená na základe výsledkov rokovania uskutočneného 21. januára 2011, a to tak, že od 1. apríla 2011 už žalobca nebol povinný poskytovať ľadovú plochu s príslušenstvom zdarma (bezplatnosť akceptoval len do uvedeného dňa). Záznam z tohto rokovania možno síce považovať za dodatok k podnájomnej zmluve, podľa jeho obsahu sa však týka iba obdobia do 31. marca 2011. Súd prvej inštancie na základe výsledkov dokazovania vykonaného svedeckými výpoveďami Ing. H. a Mgr. I.

dospel k názoru, že zámerom vyjadreným v dodatku skutočne bolo obmedziť (znížiť) počet hodín, ktoré mal žalobca poskytovať zdarma (zo 6 hodín na 4 hodiny), avšak len do 31. marca 2011. Zabezpečenie užívania štadióna počas hokejovej sezóny 2011/2012 malo byť predmetom ďalších rokovaní, k dohode už ale nedošlo. Na tomto skutkovom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že dodatok č. 2 nebol zrušený. Vzhľadom na to, že k inej dohode medzi účastníkmi podnájomnej zmluvy nedošlo, vzťahoval sa tento dodatok naďalej aj na sezónu od 1. augusta 2011 do 19. februára 2012, za ktorú žalobca požadoval odplatu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie neopodstatnenú žalobu zamietol. So zreteľom na dôvod, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby, už bližšie neskúmal okolnosti významné z hľadiska posúdenia výšky všeobecne poskytovanej odplaty za obdobné užívanie ľadovej plochy v danom mieste a rovnakom čase. Dokazovanie zamerané na zistenie týchto okolností považoval za nadbytočné. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. októbra 2014 sp. zn. 6 Co 463/2014 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd sa stotožnil s výkladom, ktorý podal súd prvej inštancie vo vzťahu k podnájomnej zmluve a jej dodatku č. 2, ako aj k listu obsahujúcemu záznam z rokovania medzi MŠK Púchov s.r.o. a žalobcom dňa 21. januára 2011. Za správne označil aj právne závery, ktoré následne zaujal súd prvej inštancie. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu bolo potrebné podnájomnú zmluvu považovať za zmluvu v prospech tretieho (§ 50 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka), ktorou sa žalobca zaviazal druhej strane, že bude plniť tretej osobe (mládeži). Pokiaľ žalobca tvrdil, že ide o dojednanie absolútne neplatné, lebo tretí subjekt je vymedzený neurčitým spôsobom, odvolací súd uviedol, že v zmluve v prospech tretieho nemusí byť tretia osoba individuálne určená a postačuje, ak je určená dostatočne objektívnymi znakmi, ktorými ju možno individualizovať. Určenie „mládež“, prípadne „športová mládež“ je úplne postačujúce. Pojem „mládež“ je vysvetlený vo viacerých všeobecne záväzných právnych predpisoch a predstavuje osoby mladšie ako osemnásť rokov. Pojem „športová mládež“ vysvetľuje napríklad Slovenský zväz ľadového hokeja, ktorý v rámci športovej prípravy mládeže rozlišuje vekové kategórie od 6 do 18 rokov. Zohľadňujúc § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka treba podnájomnú zmluvu a jej dodatok vykladať tak, že žalobca bol povinný prenechať objekt zimného štadióna denne šesť hodín bezplatne pre športovú prípravu osôb mladších ako 18 rokov. Vo vzťahu k opakujúcej sa a hlavnej argumentácii žalobcu v odvolaní, že mládežou nie je výlučne hokejová mládež, odvolací súd poukázal na preambulu dodatku č. 2 k podnájomnej zmluve, v ktorej je vyjadrený dôvod a účel tohto dodatku. Zdôraznil, že dodatok č. 2 sa uzavrel s ohľadom na zmluvnú podmienku v Zmluve o spolupráci medzi Slovenským zväzom ľadového hokeja a Mestom Púchov a so zámerom doplniť zmluvné dojednanie o povinnosti žalobcu poskytovať bezodplatne zimný štadión pre potreby reprezentácie s konkrétnym uvedením druhu športu (ľadového hokeja). Povinnosť poskytovať bezplatne zimný štadión sa teda logicky vzťahovala najmä na púchovskú hokejovú mládež. K ďalšiemu odvolaciemu argumentu žalobcu, podľa ktorého je nesprávny názor, že práve žalovaný bol a je jediným zástupcom mládeže v zmysle dodatku č. 2, odvolací súd uviedol, že žalobca netvrdil, že by bol v rozhodnom období poskytoval zimný štadión inému hokejovému klubu venujúcemu sa púchovskej hokejovej mládeži (okrem seba). Práve naopak, z predložených a vykonaných dôkazov (rozpisu využitia ľadu v spojení s prehľadom hodín spotrebovaných žalovaným) vyplýva, že zimný štadión bol poskytovaný hokejovým triedam vedeným žalovaným. Žalobca až následne (od 5. decembra 2011) začal rozlišovať medzi svojimi hokejovými triedami a hokejovými triedami žalovaného. Konal tak napriek obsahu zmluvy o združení, v ktorej sa obe strany dohodli, že budú vytvárať podmienky pre športovú prípravu v oblasti hokeja s tým, že žalobca sa bude venovať dorastu (vo veku od 16 až 18 rokov) a žalovaný družstvám v iných vekových kategóriách žiakov. Žalobca teda musel vedieť, že žalovaný reprezentuje záujmy púchovskej hokejovej mládeže vo veku do 16 rokov. Odvolací súd sa stotožnil tiež s výkladom súdu prvej inštancie, ktorý podal vo vzťahu k obsahu listu z 21. januára 2011. V tomto liste sa neuvádza, že účastníci sa dohodli na zmene podnájomnej zmluvy. Naopak, je v ňom vyjadrené, že podnájomná zmluva v znení dodatkov č. 1, 2 a 3 zostáva v platnosti. Vychádzajúc z výpovede svedkov je zrejmé, že účelom prijatia dohody vyjadrenej v uvedenom liste bola potreba okamžitého vyriešenia sporu vzniknutého uprostred hokejovej sezóny. To, že išlo len o časovo obmedzenú dohodu, vyplýva z jej ohraničenia výslovne uvedeného v texte (do 31. marca 2011). Táto konkretizácia však nemala za cieľ zánik platnosti odseku 24 čl. VI. dodatku č. 2 k podnájomnej zmluve, ktorý zostal v platnosti tak po uzavretí predmetnej dohody (21. januára 2011), ako

aj po 31. marci 2011. Účelom dohody z 21. januára 2011 nebolo automatické vyčlenenie žalovaného spomedzi subjektov, na ktoré sa vzťahuje odsek 24 dodatku č. 2 k podnájomnej zmluve. Konštatovanie, že zabezpečenie hokejovej sezóny 2011/2012 bude predmetom ďalších rokovaní, žalovaného k ničomu nezaväzovalo. Napokon, žalovaný ani nebol účastníkom predmetnej dohody. Pri rešpektovaní výkladových pravidiel v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno dospieť k záveru, že po 31. marci 2011 bol žalovaný ako jediný subjekt povinný platiť žalobcovi peňažnú náhradu za užívanie predmetu podnájmu. K argumentu žalobcu o potrebe rozlišovať pojmy „tréning“ a „zápas“, odvolací súd uviedol, že všeobecné označenie tréningu ako plánovitého uskutočňovania programu rôznych cvičení na zlepšenie výkonu športovca nevyklučuje aj účasť na zápasoch. Z týchto dôvodov dospel aj odvolací súd k názoru, že po uvedenom dátume mal žalovaný právo bezplatne využívať zimný štadión pre účely športovej prípravy mládeže. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy ním navrhnuté a tým mu odňal možnosť konať pred súdom, odvolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 350/2008, v zmysle ktorého skutočnosť, že súd neakceptoval návrh na vykonanie dokazovania, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práv účastníka. V danom prípade súd prvej inštancie splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 157 ods. 2 O.s.p. a v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy. Vykonanie navrhnutých dôkazov na výšku nároku by bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodné vzhľadom na právne závery, ku ktorým sa dospelo pri posúdení základu nároku. Odvolací súd z týchto dôvodov potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 219 O.s.p.); o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 142 a § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že uplatňuje dovolacie dôvody podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Zastával názor, že rozsudok odvolacieho súdu nemá náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. a je nepreskúmateľný. Súdny vec nesprávne právne posúdili, lebo na daný prípad bez akéhokoľvek podkladu aplikovali § 50 Občianskeho zákonníka. Neobstojí ich argument, že v zmluve v prospech tretieho nemusí byť tretia osoba individuálne určená. Rozhodnutia súdov spočívajú na nenáležitej interpretácii pojmov „mládež“, „tréning“ a „zápas“ a tiež na nesprávnej interpretácii ustanovení podnájomnej zmluvy a jej dodatku č. 2. Pri vysvetľovaní dôvodov nevykonania dokazovania navrhovaného žalobcom odvolací súd opomenul tú skutočnosť, že súd prvej inštancie najskôr požiadal základnú školu o oznámenie počtu vyučovacích hodín odučených v rámci športovej prípravy, potom ale od tohto dokazovania upustil. Žalobca do zimného štadióna investoval nemálo finančných prostriedkov, a nie je preto spravodlivé požadovať od neho, aby žalovaný bezodplatne užíval štadión denne počas šiestich hodín. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné. Žalobcovi nebola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Jeho dovolanie je konkrétne len v argumentácii, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom výklade pojmu „mládež“ (ktorý ale súdy správne vysvetlili), inak je však veľmi všeobecné. Napadnutý rozsudok je správny a v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov žiadal dovolanie odmietnuť.

5. Dovolanie bolo podané 12. januára 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v možnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.1. Dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.) ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

9.1. V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, dovolanie ale nesmeruje proti rozsudku, ktorý by mal znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné (viď § 238 O.s.p.).

9.2. Procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

10. Žalobca zastáva názor, že mu postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, keď súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Podľa presvedčenia žalobcu je napadnutý rozsudok neprekúmateľný. V ním tvrdenej vlastnosti rozsudku vidí procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

11.1. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s

R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

11.2. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

11.3. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu nedáva obsah spisu žiadny dôvod na to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

11.4. Dovolací súd vyššie zámerne detailnejšie konkretizoval obsah odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, aby tým doložil, že ide o rozhodnutie, odôvodnenie ktorého má všetky náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. a podáva vysvetlenie tých skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu, ktoré mali určujúci význam pre jeho rozhodnutie.

12. Žalobca zastáva názor, že mu možnosť pred súdom bola odňatá aj tým, že súdy nevykonali všetky ním navrhované dôkazy, a to napriek tomu, že súd prvej inštancie najskôr začal vykonávať úkony smerujúce k dokazovaniu, ktoré navrhoval.

12.1. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nebolo ale podľa doterajšej právnej úpravy to, že súd (prípadne) nedostatočne zistil rozhodujúce skutkové okolnosti, nevykonali všetky navrhované dôkazy alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012. Dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

12.2. Zo spisu pritom vyplýva, že súdy náležite vysvetlili, prečo nad rámec vykonaného dokazovania nevyhoveli návrhom žalobcu na ďalšie dokazovanie. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 212/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Skutočnosť, že súd začal vykonávať dokazovanie určitým dôkazom, ktorý ale napokon v procese dokazovania nepoužil (dokazovanie ním nedokončil), nezakladala procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

13. Dovolateľ namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii ustanovenia § 50 Občianskeho zákonníka a tiež nenáležitej interpretácii podnájomnej zmluvy, jej dodatku a viacerých pojmov. Tým žalobca namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci, na ktorom spočívajú prvoinštančný a odvolací rozsudok.

13.1. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide totiž vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávnym právnym posúdením veci je teda omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

13.2. Do 30. júna 2016 bolo nesprávne právne posúdenie veci relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý ale mohol byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Prípustnosť dovolania podaného do uvedeného dňa ale nebolo spôsobilé založiť to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

14. K vyššie uvedenému treba pripomenúť konštatovanie ústavného súdu, v zmysle ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

15. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplývala zo žiadneho procesného ustanovenia platného a účinného v čase podania tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

15.1. Dovolanie žalobcu v danom prípade nevyvolalo tie procesnoprávne účinky, ktoré by po 30. júni 2016 umožňovali, aby na jeho základe bol uskutočnený meritórny dovolací prieskum.

15.2. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.